

Знов у ритмі шпаркому твою прозріваю поставу.
Я хитаюсь од вітру.
Стою на зимових мостах,
І, помножений пам'яттю, тяжко востаю
в уяву,
І дивлюся, дивлюсь я
на танець в розкритих очах.
Мої очі розширені
далеччю висвітить ранок,
На воді світанковій
холодний мій погляд застиг:
Ще не музика —
пластика, рух — тільки танок.
Просто танок.
Але вже не буде ніколи таких.
Ти — стрімкіша за час!
Проти течій пливу над тобою.
По руці моїй — зорі —
крижинами, зоряним сном!
Танцівнице смаглява, ти втілюєш танок судьбою.
...Не своєю судьбою,
і добре, коли — все одно.
Ти ж така граціозна і юна, вродлива і горда —
Ані словом, ні сном
не принижу твоєї краси.
Давній образ любові — розкрита
у вічність аорта.
Не загоїш її.
Назавжди це.
На вічні часи.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.